

DAMEN TANGO

DINAH
JEFFERIES

PALATUL
ascuns

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

NEMIRA

„În onoarea bravului ei popor, confer Crucea lui George insulei-fortăreață Malta, ca să stea mărturie pentru eroismul și devotamentul care va dăinui mult timp în istorie.“

REGELE GEORGE al VI-lea

15 aprilie 1942

Malta, colonie a coroanei britanice, a fost o fortăreață militară navală și unica bază Aliată între Gibraltar și Alexandria, Egipt. Între iunie 1940 și octombrie 1942, insulele malteze au trecut prin peste 3 000 de raiduri aeriene ale Germaniei naziste și Italiei fasciste. Submarinele Axei au atacat, de asemenea, convoaiele britanice, împiedicând astfel livrarea de hrană și de alte provizii vitale către insulă. Garnizoana Aliată și locuitorii Maltei au rezistat în fața încercărilor de a-i face să se predea prin infometare sau bombardare – în consecință, Axa nu a reușit să le smulgă Aliatilor baza navală-cheie din Mediterana. În ciuda lipsurilor suferite, populația malteză a rezistat cu curaj în fața bombardamentelor. Din acest motiv regele George al VI-lea a acordat Maltei și locuitorilor ei Crucea lui George, în semn de recunoaștere a bravurii de care a dat dovadă întreaga națiune.

PROLOG

La bordul unui vapor cu aburi pe Adriatica

Femeia de pe punte s-a uitat în sus când vreo zece păsări de mare obraznice au țipat și au hohotit batjocoritor. *Proasto! Ești o proastă. Proasto*, croncăneau repezindu-se spre ea. S-a ferit, a ridicat mâna să se apere, dar vântul era cel care o trăgea de păr, nu păsările. A înghițit în sec, simțind pe limbă gustul puternic de sare, cu un iz de alge. Oare era în siguranță? Se aruncase orbește să se îmbarce pe acest vapor în Siracuza și, cu cât înainta mai mult, cu atât mai departe i se părea că este locul acela sigur. S-a uitat la oceanul schimbător. Asta își dorise, nu?

Soarele a început să coboare și vaporul s-a apropiat de țărșm. S-a ținut strâns de balustradă și s-a aplecat peste ea cât a avut curaj, fascinată de ceva care se mișca în apa violetă.

A închis ochii, simțind briza care îi răcorea obrajii încinși.

Păsările de mare au țipat din nou. A ridicat capul, a deschis ochii și și-a îndreptat spatele. De cât timp se ținea așa de balustradă, ascultând glasurile mării? Pentru că acum, când soarele se scufundase, în sfârșit, în ocean, cerul se întunecase până la un indigo intens și catifelat, cu așa de multe stele, că i se tăia respirația. Și chiar în fața ochilor ei, pe când vaporul aluneca spre insulă, o scenă

strălucitoare se desfăcea, ca și cum chiar s-ar fi tras o cortină din fața unei lumi feerice. Vrăjită de priveliștea apelor din Grand Harbour, care dansau cu luminile reflectate de la sutele de ambarcațiuni, și-a strâns mâinile în jurul trupului și s-a întors spre tovarășul ei.

— O să fie bine, a șoptit ea. *Eu o să fiu bine.*

CAPITOLUL 1

Florence

Anglia, sfârșitul lui august 1944

Jack a înjurat în surdină, strângând din ochi de durere în timp ce încerca să forțeze fereastra să se închidă, și Florence a tușit cu gâtul uscat și dureros. Înțepenită complet, fereastra a rezistat și fumul negru și înecăcios a continuat să intre pe ea.

— N-are rost, a murmurat ea. Păstrează-ți puterile.

— O să se împrăștie când ieșim din tunelul ăsta nenorocit, a spus el.

Ea a dat din cap, s-a rezemat de peretele vagonului și s-a lăsat să alunece pe podea, unde și-a sprijinit fruntea pe genunchii strânși la piept, îmbrățișându-și gleznele. Orice ar fi făcut, numai să scape de miros. Nu doar de mirosul de motor, dar și de izul acru de trupuri nespălate și de tutun ieftin care plutea în nori albaștri-cenușii în tot trenul și li se lipea de păr și de haine. Așezată așa pe coridor, boțită, murdară și străduindu-se să nu respire, Florence se simțea sfârșită, nu tocmai capabilă să scape de spaima care i se instalase în capul pieptului.

Stăteau blocați în penumbra tunelului de mai bine de trei sferturi de oră și încă aveau de prins un tren înainte ca măcar să viseze să ajungă în gara Exeter, unde spera că tatăl lui Jack îi mai așteaptă.

În final a venit o zguduitoră care îți zdruncina oasele.

Florence a ridicat capul și i-a prins privirea lui Jack. El a dat din cap când s-au auzit un șuierat ascuțit și strigătele înăbușite de bucurie ale pasagerilor obosiți pe când roțile s-au învârtit, zângănind și hodorogind în timp ce trenul prindea viața. Un impiegat subțirel, îmbrăcat în uniformă, a sărit peste cei trei sau patru soldați întinși pe jos, pe jumătate adormiți, cu mormanul de ranițe blocând coridorul. Bombănind în surdină, și-a făcut loc cu coatele prin grupul de civili înghesuți de lângă Jack și Florence, după care s-a împiedicat de picioarele mari ale lui Jack, încălțate cu bocanci.

— Westbury, a strigat el după ce și-a îndreptat spatele și s-a uitat urât la ei. Coborâți pentru Exeter.

Era numai bine că avea o voce așa de puternică. Nu era doar un mod de a te descărca, dar în plus toate indicatoarele din gări fuseseră scoase – așa că dacă nu erai din zonă n-aveai idee unde te afli.

Jack s-a strâmbat când, la scurt timp după asta, trenul a oprit în gara Westbury.

— Normal, a spus el când s-a ridicat de unde se așezase lângă Florence, pe podea. Dacă știam că suntem așa de aproape, puteam să coborâm naibii și să mergem pe jos.

— Eu nu cred că am să mai merg pe jos nicăieri, niciodată, a spus ea – și vorbea serios.

El i-a zâmbit compătimitor. Nici pentru el nu era ușor. În timpul fugii lor, traversând munții Pirinei, amândoi se răniseră. Când ea căzuse rău, Jack se întinsese s-o prindă, agravând serios o rană mai veche, pe care o căpătase după aterizarea proastă cu parașuta în Dordogne. Ea își simțea picioarele moi ca de cauciuc; el avea brațul bandajat. Bună pereche mai făceau.

Când s-au alăturat mulțimii care se înghesuia spre ușa deschisă, oamenii se îmbrânceau și se împingeau, disperați să iasă din trenul fierbinte și să ajungă unde voiau să ajungă. Soldații osteniți, care visau să-și revadă rudele, oricât de puțin, se învioraseră, dar surorile

medicale istovite, îmbrăcate și acum în uniformă, priveau drept înaintea cu ochii goi. Toți erau cenușii și trași la față.

— Peronul pentru Exeter? l-a întrebat Jack pe un paznic de peron cu fața roșie și acesta i-a spus pe unde să o ia.

Când mulțimea nu mai avea mult până la trenul de Exeter, care aștepta, Florence a auzit în spatele ei doi bărbați vorbind într-o limbă străină. A înlemnit, iar Jack, observându-i tulburarea, a luat-o de cot și a împins-o în față.

— E în regulă, i-a spus Jack încet, apucând-o de braț. Sunt doar niște soldați polonezi. Hai, trebuie să ne grăbim.

Florence știa că bărbații nu sunt germani, dar era așa de obosită, încât logica și unul simț o părăsiseră. Nu era posibil să-și dezvăluie secretul, nici acum, nici acasă, în Dordogne, nici în Pirinei, când se feriseră de patrulele naziste, și nici în Spania lui Franco. Încet, vai, atât de încet, evitaseră să fie prinși cât timp străbătuseră de la nord la sud Spania, sub un soare arzător. În Gibraltar se imbarcaseră pe *The Stirling Castle*, care înainte de război fusese pachebot, dar acum era navă de transportat trupe care făcea curse între Gibraltar și Southampton.

Jack a împins-o cu fermitate pe treptele celui alt tren.

— Frome – Castle Cary – Langport – Taunton – Exeter, a strigat un alt impiegat pe peron.

Florence avea o durere groaznică de cap de la zgomotul acela permanent și și-ar fi dorit să nu fi fost forțată să părăsească Franța. Anglia asta mohorâtă și ponosită nu era Anglia pe care și-o amintea ea. Dar ar fi fost de neconceput să rămână în Franța. De neconceput. Schimbată iremediabil de ceea ce i se întâmplase, se ruga ca aici să fie cu certitudine la adăpost, cu certitudine.

Au înaintat încet pe coridor o vreme care i s-a părut a fi un veac, după care, slavă Domnului, Florence a zărit două locuri libere și, mai să se împiedice, s-a dus repede să le ocupe. Odată instalată în compartiment, și-a rezemat capul, ușurată. Va trece peste asta, își

spunea. Trecuse ea peste altele și mai rele. Și pe urmă a adormit, vag conștientă de opririle în gări, și a deschis ochii de tot abia când Jack a scuturat-o și i-a spus că aproape au ajuns. S-a uitat pe fereastră când trenul a intrat în gara Exeter și s-a oprit trepidând și scrâșnind. A zărit un afiș cu un bust al prim-ministrului britanic, Winston Churchill, și un citat de-al lui. „Să mergem împreună înainte“, spunea. Da, s-a gândit ea. Toți trebuie să mergem înainte, iar ea va trebui să găsească o cale prin care să înceteze a privi în urmă.

Se simțea amețită când ea și Jack și-au îndreptat spatele, s-au ridicat și și-au întins picioarele, netezindu-și hainele boțite. Obosiți, flămânzi, plini de jeg, dar erau acasă.

Acasă, a oftat ea. Unde era asta acum? Acasă la Jack se duceau. Și-au luat bagajele de pe polița de sus, au coborât din tren și au ieșit din gară.

Patruzeci de minute mai târziu, în timp ce tatăl lui Jack, Lionel, îi ducea cu mașina pe un drum denivelat de pietriș, Florence a zărit pentru prima dată căsuța din Devonshire. S-a uitat cu gura căscată la ea pe geamul din față al mașinii, clipind repede din ochi și simțind că a ajuns la granița dintre ce era real și ce nu. Acoperită cu paie și ghemuită într-un cadru intim, între colinele verzi, împădurite, cu siguranță crescuse din pajiștea întinsă în fața ei. O căsuță din poveste. Și, cu excepția fazanilor suicidalii care fugeau încercând să scape de roți, era absolut liniște. Nu putea să fie un mai mare contrast față de cele prin care trecuseră, și simpla ei vedere a înviorat-o.

— Un loc pentru refacerea inimii și a sufletului, a spus Lionel uitându-se în spate la Jack cu o privire plină de înțeles. Îmi pare bine să te văd sănătos înapoi la Blighty, fiule.

— Două laturi ale casei sunt înconjurate de pâlcuri de stejari de stâncă, a spus Jack pe un ton mai pragmatic. O costă abruptă coboară

până la casă pe a treia latură și, după cum vezi, în apropierea ei sunt o gârlă și o luncă. Plimbări magnifice în orice direcție.

— Ca un refugiu, a spus Florence, respirând normal pentru prima oară în câteva săptămâni. Și dealurile stau de pază.

— Sper să fie un refugiu pentru tine, draga mea, a spus Lionel și a tușit stânjenit, ca și cum asta ar fi fost puțin cam prea intim pentru o primă întâlnire.

Florence i-a zâmbit.

— Totuși iarna nu poți traversa gârta cu mașina. Trebuie să parchezi pe malul ăsta, dar poți să treci pe jos, pe dalele alea de piatră când vine apa, a adăugat el. Dar o să fie foarte bine. Am vrut să tund eu pajiștea, dar iarba era prea înaltă și prea deasă. Trebuie cosită, Jack.

— Nu cred că am văzut un loc mai romantic în viața mea, a spus Florence, uitându-se la mulțimea de flori de câmp, la tufele încălcite de trandafiri și la clematitele care curgeau în cascadă peste fațada casei. Totuși plantele agățătoare au nevoie de o curățare bună.

— Îți place să grădinărești, nu-i așa, draga mea? a întreat-o tatăl lui Jack.

Era înalt, cu constituție solidă, un urs de bărbat cu un cap plin de păr grizonant, ca un grizzly, și cu obrajii rumeni. Poate prea amator de un păhărel de porto, s-a gândit ea în sinea ei. A făcut tot posibilul să se stăpânească în fața imaginii grădinii de acasă, din Franța, când i-a străfulgerat prin minte și aproape i-a tăiat răsufarea. A înghițit în sec.

— Ador grădinăritul, a reușit ea să spună.

— E o adevărată expertă, tată, a adăugat Jack.

Lionel a traversat cu mașina gârta cea mică și a oprit în afara aleii pietruite care ducea spre casă, lângă un castan sălbatic.

— Ei bine, a spus el. Bine ai venit la Meadowbrook. Dar, în afară de soția unui fermier, n-ai să vezi alt suflet. Iar bătrânul de la conac nu vine niciodată aici.

Dinah Jefferies

— Îmi place la nebunie, a spus Florence. Vă mulțumesc mult că ne-ați adus. Ne scuzați că suntem așa de murdari.

— Nicio problemă. Casa a fost aerisită și există câteva alimente de bază. Pâine, lapte, bacon și așa mai departe.

— Mulțumesc, tată, a spus Jack și l-a bătut pe tatăl lui pe spate. Nu știu ce părere are Florence, dar eu am în primul rând nevoie de somn.

Florence s-a uitat la murdăria care îi intrase sub unghii.

— Și eu la fel, iar mâine, o baie.

Jack i-a zâmbit obosit.

— Cred că se poate aranja. Hai! Ești gata să intrăm?